

[Finansministeren.]

have det på alle andre områder. Jeg mener i hvert fald ikke, at det er bilerne, vi netop nu skal sætte ind over for. Vi har med vilje holdt os til maskinafskrivningerne. Hr. Ømann har taget noget afstand på det punkt og mener endda, at det er for vidtgående. Jeg tror, at vi skal begrænse os til dette område, selv om der altid kan anføres gode argumenter for, at man så vidt muligt skal have samme procentregler for de forskellige områder. Her kan vi dog holde det på en nogenlunde fornuftig måde, når vi begrænser det, som vi har gjort det i lovfor-slaget.

Jeg er i og for sig ked af, at hr. Stetter rejste spørgsmål om den metode, man nu har for førsteårsafskrivningerne. Det, vi har, blev gennemført under den forrige regering og ved tredje behandling også med tilslutning fra socialdemokratiet. Jeg synes ikke, man skal lave om på det. Jeg er enig med hr. Jens Foged, der engang sagde om afskrivningsområdet, at det er noget, der ikke bør ændres for tit, det bør være stabilt. Det er også det, der ligger bag den særlige udformning, disse forslag har fået. Man siger, at nu skal vi forbedre for maskinafskrivningerne, og så bør vi ophæve afskrivning på bindende kontrakt særlig af hensyn til kontrolvanskelighederne, men ikke røre ved de andre områder. Man kunne måske have haft god grund til også at røre ved bygningsafskrivningerne — jeg har tidligere nævnt det — men man har ikke gjort det, altså bl. a. ud fra den betragtning, at man skal røre ved så lidt som muligt.

Her forbedrer vi på et for industrien ret vigtigt område, og vi ophæver reglerne på et område, der igennem årene har været meget diskussion om, nemlig dette med bindende kontrakt. Der kan siges mange pæne ord til gunst for en sådan regel. At den er indkomst-udjævnende, er fuldkommen rigtigt, og det er også rigtigt, at hvis man ophæver den, giver det visse likviditetsvanskeligheder for virksomhederne. Men det mener jeg vi har taget hensyn til ved den gradvise afvikling.

Nu skal det være sagt til hr. Stetter og andre ordførere, som har været inde på det, at det alt sammen er noget, der ligger uden for det egentlige formål med denne regel. Formålet var i sin tid simpelt hen at gøre en ekstra, betydelig indsats for at få varerne hjem til Danmark under krigsforhold. Vi har tidligere drøftet det, og jeg har selv været med til at lave det i sin tid. Vi lavede også kulfonden, som jeg har nævnt før. Vi sad dér i 1941 og sagde: hvad sker der, hvis krigen pludselig holder op og priserne rasler nedad? Hvad skal de stakkels erhvervsdrivende så gøre? Derfor lavede vi bl. a. kulfonden, som skulle være stødpude i den situation, og vi lavede disse regler om afskrivning på bindende kontrakt. Det var helt berettiget, for det gjaldt simpelt hen om at få så mange varer hjem til Danmark som muligt i den situation.

Nu kan man sige, at de er indarbejdet, og derfor er det altid lidt af et problem, at ophæve dem, og det er ganske rigtigt. Men det er lige så rigtigt, som hr. Ømann sagde — og det er det, der er baggrunden for vores forslag — at det desværre har udviklet sig til, at flere og flere har opdaget fidusen både på køberside og sælgerside, sådan at man nu simpelt hen udnytter denne adgang til at afskrive på bindende kontrakt, i mange tilfælde på en grov måde.

Det er ligningsmyndighedernes ønske om bedre kontrolmuligheder, der ligger bag dette forslag, der også er på linje med, at vi i to andre love foreslår en forbedring af kontrolmulighederne. Det har jeg forstået at vi i og for sig er enige om alle sammen, selv om der også kan være enkeltheder dér, man kan drøfte. Alle folketingets partier er enige om, at vi skal forbedre kontrolmulighederne, og dette område er et af de helt slemme, hvor ligningsmyndighederne ikke har skygge af chance for at udøve en virkelig kontrol. Det har udartet i den grad, at ligningsmyndighederne mener, at skal man have bedre kontrol, er det en af de ting, der bør ophæves.

Selve teorien bag reglerne kan heller ikke holde, for som jeg siger, var det en krigstids-